

[Stærmose.]

des Repræsentanter, og mere end det, Minister Kauffmann blev opfordret til at skrive under paa De Forenede Nationers Erklæring, uden at det var nødvendigt fra hans Side at tage noget Initiativ for at fremkalde en saadan Opfordring.

Jeg skal ikke komme ind paa yderligere historiske Betragtninger, men vil gerne nævne, at da UNRRA blev stiftet ved Konferencen i Atlantic City i November 1941, holdt Minister Kauffmann en Programtale paa Danmarks Vegne, som efter min Mening fortjener at fremdrages ved denne Lejlighed, og jeg vil gerne bede om Formandens Tilladelse til at citere den korte Tale, selv om den gaar noget ud over det, som Forretningsordenen ellers tillader for et Citat.

Minister Kauffmann udtalte følgende, som efter mit Skøn bør findes i Rigsdagstidende ved denne Sags Behandling, i sin Tale ved Generaldebatten om Danmarks Stilling ved UNRRA's Stiftelseskonference:

„Danmark befinder sig for Tiden i den Særstilling, at der ikke, hverken i eller uden for Landet, findes nogen dansk Regering. Tyskerne har den fulde Kontrol i Danmark, og der er ingen dansk Regering i Udlandet, som kunde sende en Delegation til denne Konference. Derfor er jeg i høj Grad taknemmelig for den Indbydelse, jeg har modtaget til personligt at deltage i Konferencen. Jeg ved, at mine Landsmænd hjemme vil værdsætte denne Indbydelse lige saa meget som jeg. For det første fordi hele Spørgsmaalet om Efterkrigstidens Hjælpe- og Genrejningsforanstaltninger er et vigtigt Spørgsmaal for Danmark som for andre besatte Lande; for det andet fordi det er vort oprigtige Haab, at Danmark vil være i Stand til at yde mere til det fælles Hjælpearbejde, end man kunde vente efter vort Lands Størrelse og Indbyggerantal. Skønt Danmark har mindre end 4 Millioner Indbyggere, var det før Krigen den største Leverandør af Flæsk, Smør og Æg til det internationale Marked. I en Række Aar leverede Danmark ca. 50 pCt. af Verdens samlede Eksport af Flæsk og Skinke, ca. 30 pCt. af Verdens hele Smørforraad og ca. 15 pCt. af dens Ægeksport.

Det er vanskeligt tilnærmelsesvis at bedømme, i hvilken Grad dansk Produktionsevne hidtil har lidt under den tyske Besættelse. Endnu mindre ved vi, hvordan Forholdene vil stille sig, naar til sin Tid de tyske Besættelsesstyrker er blevet drevet ud. Jeg kan imidlertid sige med

Sikkerhed, at vi har til Hensigt efter Krigen uden Forbehold at gøre Rede for hele vor Stilling, vor Nationalformue, vore fremmede Aktiver og Passiver, og at det er vort Ønske at bære vor fulde Andel i det Arbejde, der forestaar.

Hvis vort udsugede Land efter Krigen kan indføre tilstrækkelige Foderstoffer til sine Besætninger, er der god Grund til at tro, at Danmark kan yde et effektivt Bidrag til Efterkrigstidens almindelige Hjælpearbejde ved forøget Fremstilling af Mejeriprodukter og andre vigtige Fødevarer.

Det er vort Haab, at vi ogsaa paa anden Maade skal være i Stand til at bidrage til Hjælpearbejdet. Skønt største Delen af den danske Handelsflaade, der sejler for De Forenede Nationer, er gaaet tabt, kan vi dog maaske ved Krigens Slutning være i Stand til at bistaa ved Transporten af Fødevarer og Raamaterialer til andre Lande.

Paa Lægevæsenets Omraade vil vi ogsaa kunne hjælpe. Adskillige danske medicinske Produkter som f. Eks. Insulin, Leverpræparater, Vacciner og Serum vil uden Tvivl være yderst paakrævede i mange Lande, og højt kvalificerede sprogkyndige danske Læger og Sygeplejersker vil kunne sendes fra Danmark til de ramte Omraader. Danmark selv vil i høj Grad trænge til Forsyninger fra Udlandet — ikke alene af Foderstoffer, Brændsel og Kunstgødning, men ogsaa af mange andre Varer. Dette er imidlertid et Problem, som jeg ikke skal uddybe i denne indledende Udtalelse.

Gavmild og hurtig Levering af Forsyninger fra Udlandet vil være af afgørende Betydning for Hjælpeforanstaltningerne i alle de besatte Lande, men hvad Genrejningsforanstaltningerne angaar, maa disse i første Række blive de europæiske Landes egen Opgave, en Opgave, hvis Løsning vil kræve det mest intime Samarbejde, ikke alene paa en bred europæisk Basis, men ogsaa inden for snævrere Grupper, som f. Eks. blandt de skandinaviske Lande.

De første Bestræbelser maa gaa ud paa at bringe Hjælp til de af Fjenden plyndrede Omraader; andre Hensyn maa foreløbig komme i anden Række. Men den varige Betydning af naturlige Markeder bør ikke glemmes. Det forekommer mig, at dette Hensyn bør tages i Betragtning allerede nu ved Organiseringen af Hjælpearbejdet. Hvis ikke risikerer vi, at den anvendte Medicin bringer midler-